

[Domov](#) > ... > [Sodni Postopki](#) > [Civilne Zadeve](#) > [Pridobivanje Dokazov](#) > [Slovenia](#)

Pridobivanje dokazov

Vsebino zagotavlja

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

 Slovenija

1 Dokazno breme

Pravila glede pridobivanja in izvajanja dokazov ter načinov dokazovanja v civilnem postopku ureja Zakon o pravdnem postopku (v nadaljevanju ZPP).

1.1 Kakšna so pravila o dokaznem bremenu?

Splošno pravilo je, da morajo stranke navesti vsa dejstva, na katera opirajo svoje zahtevke, ali s katerimi izpodbijajo navedbe nasprotne stranke, in predlagati dokaze, s katerimi se ta dejstva dokazujejo oziroma s katerimi se izpodbijajo dokazi nasprotne stranke (7. člen ZPP, 212. člen ZPP).

Tožnik mora dokazati dejstva, iz katerih izvira njegov zahtevki, toženec pa dejstva, na katere opira svoje ugovore. Katera od strank je dolžna zatrjevati in dokazati določeno dejstvo, določa materialno pravo. Če obstoj pravno relevantnega dejstva ni dokazan, posledice nosi tista stranka, ki mora glede na normo materialnega prava dejstvo zatrjevati in dokazati (7. in 215. člen ZPP).

1.2 Ali obstajajo pravila, ki določena dejstva izvemajo iz dokaznega bremena? V katerih primerih? Ali je mogoče predložiti dokaze, da bi dokazali neveljavnost posebne pravne domneve?

Predmet dokazovanja so vsa dejstva, na katerih temeljijo zahtevki in ugovori, pravila znanosti in stroke ter izkustvena pravila. Pravne norme se ne dokazujejo, saj zanje velja pravilo, da jih mora sodišče poznati po uradni dolžnosti (*iura novit curia*).

Ni treba dokazovati dejstev, ki jih je stranka pred sodiščem med postopkom priznala (1. odstavek 214. člena ZPP). Lahko pa sodišče odredi, naj se dokazujejo tudi priznana dejstva, če misli, da jih je stranka priznala z namenom, da bi razpolagala z zahtevkom, s katerim ne more razpolagati (razpolaganje, ki nasprotuje prisilnim predpisom ali ki nasprotuje moralnim pravilom).

Dejstva, ki jih stranka ne zanika, ali jih zanika brez navajanja razlogov, se štejejo za priznana, razen če namen zanikanja teh dejstev izhaja iz siceršnjih navedb stranke. Stranka lahko učinek te domneve priznanja prepreči tudi z izjavo, da ne pozna dejstev, vendar le, če gre za dejstva, ki se ne nanašajo na ravnanje te stranke ali na njeno zaznavanje.

Priznanih in splošno znanih dejstev ni treba dokazovati (1. in 5. odstavek 214. člena ZPP).

Dejstev, ki se po zakonu domnevajo, ni treba dokazovati, vendar pa se lahko dokazuje, da ta dejstva ne obstajajo, če ni z zakonom drugače določeno (4. odstavek 214. člena ZPP).

1.3 Do kakšne mere mora biti sodišče prepričano o dejstvu, da na njem utemelji svojo sodbo?

Za meritorno odločanje o tožbenem zahtevku potrebujemo visoko stopnjo resničnosti (materialne resnice), in sicer prepričanje o pravno relevantnih dejstvih. Katera dejstva se štejejo za dokazana, odloči sodišče po svojem

prepričanju na podlagi vestne in skrbne presoje vsakega dokaza posebej in vseh dokazov skupaj ter na podlagi uspeha celotnega postopka (8. člen ZPP).

2 Pridobivanje dokazov

2.1 Ali je za pridobivanje dokazov vedno potreben predlog stranke ali lahko sodnik v nekaterih primerih dokaze pridobi na lastno pobudo?

V skladu z uveljavljenim razpravnim načelom predlagajo izvedbo dokazov predvsem stranke.

Sodišče lahko izvede dokaze tudi po uradni dolžnosti (2. odstavek 7. člena ZPP), če meni, da imajo stranke namen nedovoljeno razpolagati z zahtevki (3. odstavek 3. člena ZPP), vendar svoje odločbe ne sme opreti na dejstva, glede katerih strankam ni bila dana možnost, da se o njih izjavijo.

2.2 Kateri so nadaljnji koraki, če je predlogu stranke za pridobitev dokazov ugodeno?

O tem, kateri dokazi naj se izvedejo za ugotovitev odločilnih dejstev, odloča sodišče (2. odstavek 213. člena ZPP). O tem sprejme dokazni sklep, s katerim sprejme ali zavrne dokazne predloge strank ter eventualno po uradni dolžnosti odredi izvedbo določenega dokaza (287. člen ZPP).

Če je z dokaznim sklepom dokaznemu predlogu stranke ugodeno, sodišče v sklepu navede sporno dejstvo, o katerem naj se izvede dokaz, in dokazilo. Temu sledi nadaljnja izvedba dokaza. Sodišče na svoj prejšnji dokazni sklep ni vezano (4. odstavek 287. člena ZPP).

Dokazi se praviloma izvajajo na glavni obravnavi pred sodnikom, ki bo izdal končno odločbo. Iz tehtnih razlogov je mogoče izvesti dokaze po sodniku zaprosenega sodišča (1. odstavek 217. člena ZPP). V tem primeru se na glavni obravnavi prebere zapisnik o izvedbi dokaza. V izjemnih primerih je dokaze mogoče izvesti tudi po zaključku glavne obravnave, če sodnik sklene, da se končana glavna obravnava začne znova. To stori, če je to potrebno, da se dopolni postopek ali razjasni posamezna pomembnejša vprašanja (292. člen ZPP).

2.3 V katerih primerih lahko sodišče zavrne predlog stranke za pridobitev dokazov?

ZPP izrecno vsebuje določbo le glede možnosti zavrnitve izvedbe dokazov, ki niso pomembni za odločbo (287. člen ZPP). To so tisti dokazi, ki ne služijo ugotavljanju pravno relevantnih dejstev oziroma dokazi, ki so predlagani za dokazovanje dejstev, ki jih je stranka priznala oziroma jih ni zanimala ali dejstev, ki se po zakonu domnevajo.

Stranka mora najkasneje na prvem naroku za glavno obravnavo navesti vsa dejstva, ki so potrebna za utemeljitev njenih predlogov, ponuditi dokaze, ki so potrebni za ugotovitev njenih navedb, in se izjaviti o navedbah in ponujenih dokazih nasprotne stranke. Sodišče zato ne izvede tistih dokazov, katerih izvedbo stranka prepozno predlaga. S takšnim predlogom je stranka praviloma prekludirana (286. člen ZPP). Izjema velja le za primere, če stranka dokaže, da dokazov brez svoje krivde ni mogla predlagati na prvem naroku ali če njihova dopustitev po presoji sodišča ne bi zavlekla reševanja spora (3. odstavek 286. člen ZPP).

V skladu z ustaljeno sodno prakso lahko sodišče zavrne izvedbo dokaza, če je ta: 1. nepotreben, ker je dejstvo že dokazano, 2. nerelevanten, ker dejstvo, ki naj bi ga dokazoval, ni pravno odločilno, 3. popolnoma neprimeren za ugotovitev določenega dejstva ali 4. prepozen, pavšalen ali nesubstanciran.

2.4 Katera dokazna sredstva obstajajo?

ZPP pozna sledeča dokazna sredstva: ogled, listine ter zaslišanje prič, izvedencev in strank.

2.5 Kateri so načini pridobivanja dokazov od prič in ali se ti razlikujejo od načinov za pridobitev dokazov od izvedencev? Kakšna so pravila v zvezi s predložitvijo pisnih dokazov in izvedenskih poročil/mnenj?

Priče: Kdor je povabljen za pričo, mora na povabilo priti, in če ni z zakonom drugače določeno, mora tudi pričati (1. odstavek 229. člena ZPP). Zaslišanje priče predlaga stranka, ki mora v predlogu navesti, o čem naj priča izpove, ter povedati njeno ime in priimek ter prebivališče oziroma zaposlitev (236. člen ZPP). Priče se na narok povabijo s posebnim vabilom, v katerem jih je treba opozoriti na posledice neopravičenega izostanka ter na

pravico do povrnitve stroškov (237. člen ZPP). Stranka lahko na poziv ali s soglasjem sodišča predloži sodišču tudi pisne in podpisane izjave predlaganih prič o dejstvih, o katerih bi priča lahko izpovedala na naroku (236.a člen ZPP). Če priča, ki je bila v redu povabljen, ne pride in svojega izostanka ne opraviči, ali če se brez dovoljenja ali opravičenega razloga odstrani s kraja, kjer bi morala biti zaslišana, sme sodišče odrediti, da se privede s silo na njene stroške, sme pa jo tudi kaznovati v denarju (1. odstavek 241. člena ZPP).

Priče se zaslišujejo na glavni obravnavi. Priče, ki se zaradi starosti, bolezni ali hudih telesnih napak ne morejo odzvati vabilu, se zaslišijo v njihovem stanovanju (2. odstavek 237. člena ZPP). Priče se zaslišijo vsaka zase in brez navzočnosti prič, ki bodo zaslišane kasneje (1. odstavek 238. člena ZPP). Pričo sodišče opozori na dolžnost govoriti resnico ter da ne sme ničesar zamolčati, opozori pa jo tudi na posledice krive izpovedbe. Po splošnih vprašanjih se od priče zahteva, naj pove vse, kar ve o dejstvih, o katerih naj priča, nato pa ji predsednik senata ter člani senata, stranke in njihovi zastopniki ter pooblaščenca lahko postavljajo vprašanja, da se njene izpovedbe preizkusijo, dopolnijo ali razjasnijo. Pričo je treba vselej vprašati, od kod ve to, o čemer priča. Če se izpovedbe prič glede pomembnih dejstev ne ujemajo, se smejo priče soočiti tako, da se soočenci o vsaki okoliščini, glede katere se ne ujemajo, zaslišijo vsak zase in se njihovi odgovori vpišejo v zapisnik (3. odstavek 239. člena ZPP). ZPP ne pozna prisege priče. Če priča, po tem ko je bila opozorjena na posledice, noče pričati ali odgovoriti na posamezna vprašanja, sodišče pa presodi, da so njeni razlogi za to neupravičeni, jo lahko kaznuje v denarju in če tudi potem noče pričati, jo sme zapreti, zapor pa traja vse do takrat, dokler priča ni pri volji pričati ali dokler ne postane njeno zaslišanje nepotrebno, vendar največ mesec dni (2. odstavek 241. člena ZPP).

ZPP nima posebnih določb o zaslišanju t. i. izvedenih prič. Postopek zaslišanja priče in izvedene priče je enak.

Listine: Delijo se na javne in zasebne. Javna listina je tista, ki jo v predpisani obliki izda državni organ v mejah svoje pristojnosti, in listina, ki jo izda v taki obliki samoupravna lokalna skupnost, družba ter druga organizacija ali posameznik pri izvrševanju javnega pooblastila, ki ji je poverjeno z zakonom. Lahko je v fizični ali elektronski obliki (1. odstavek 224. člena ZPP). Zasebne listine so vse tiste, ki niso javne. Na zasebni listini lahko podpis overi pooblaščen državni organ oziroma pravna ali fizična oseba, ki izvršuje javna pooblastila (npr. notar). Ta overitvena klavzula na zasebni listini ima javni pomen in v tem delu tako listino zato štejejo kot javno listino. Dokazna moč javnih listin je v ZPP posebej opredeljena. Javna listina dokazuje resničnost tistega, kar se v njej potrjuje ali določa (1. odstavek 224. člena ZPP). Vendar pa je dovoljeno dokazovati, da so v javni listini dejstva neresnično ugotovljena ali da je javna listina nepravilno sestavljena (4. odstavek 224. člena ZPP). Prav tako je dovoljeno dokazovati, da se mikrofilmska ali elektronska kopija oziroma reprodukcija te kopije razlikuje od izvirne listine (5. odstavek 224. člena ZPP). To je tudi edino dokazno pravilo v našem civilnem pravnem postopku. Če sodišče dvomi o pristnosti listine, lahko zahteva, da da o tem izjavo organ, od katerega naj bi izviral (6. odstavek 224. člena ZPP).

Tuje javne listine, ki so po predpisih overjene, imajo ob pogoju vzajemnosti enako dokazno moč kot domače listine, če ni z mednarodno pogodbo drugače določeno (225. člen ZPP).

Glede listin vsebuje ZPP tudi pravila o izročitvi listin oziroma o t. i. edicijski dolžnosti, ki so v odvisnosti od tega, ali je listina pri stranki, ki se nanjo sklicuje, pri nasprotni stranki, pri državnem organu oziroma pri organizaciji, ki opravlja javna pooblastila, ali pa pri tretji osebi (fizični ali pravni osebi).

Izvedenci: Sodišče izvede dokaz z izvedencem tedaj, ko je za ugotovitev ali razjasnitev kakšnega dejstva potrebno strokovno znanje, s katerim sodišče ne razpolaga (243. člen ZPP). Izvedenca določi pravdo sodišče s posebnim sklepom, pri čemer lahko sodišče pred odločitvijo o tem, koga bo vzelo za izvedenca, da strankam možnost, da se o tem izjavijo. Izvedenca lahko postavi tudi predsednik senata ali zaprošeni sodnik, če mu je prepuščena izvedba dokaza z izvedencem (2. in 3. odstavek 244. člena ZPP). Izvedenci se določijo predvsem med sodnimi izvedenci za določeno vrsto izvedenskega dela. Izvedensko delo se sme zaupati tudi strokovni instituciji (bolnišnici, kemičnemu laboratoriju, fakulteti ipd.). Izvedenci so lahko le fizične osebe. Izvedensko delo opravlja praviloma en izvedenec. Če pa sodišče presodi, da je izvedensko delo zapleteno, lahko določi tudi dva ali več izvedencev (1. odstavek 245. člena ZPP). Kdor je določen za izvedenca, se je dolžan odzvati vabilu in dati svoj izvid in mnenje (1. odstavek 246. člena ZPP). Sodišče lahko kaznuje z denarno kaznijo izvedenca, ki ne pride na narok, čeprav je bil v redu povabljen, in svojega izostanka ne opraviči, izvedenca, ki brez upravičenega razloga noče opraviti izvedenskega dela, izvedenca, ki sodišču nemudoma ne sporoči razlogov, zaradi katerih ne more (pravočasno) opraviti izvedenskega dela ter izvedenca, ki brez upravičenega razloga ne opravi izvedenskega dela v roku, ki ga je določilo sodišče (1. odstavek 248. člena ZPP). Sodišče oprostí izvedenca na njegovo zahtevo te dolžnosti le iz razlogov, iz katerih sme priča odreči pričanje ali odgovor na posamezno

vprašanje. Poleg tega lahko oprostí sodišče izvedenca na njegovo zahtevo tudi iz drugih upravičenih razlogov. Tako oprostitev lahko zahteva tudi pooblašćeni delavec organa ali organizacije, v kateri izvedenec dela (2. in 3. odstavek 246. člena ZPP). Za izvedenca veljajo (enako kot za sodnika ali sodnika porotnika) pravila o izločitvi, vendar se za izvedenca lahko vzame tudi tisti, ki je bil prej zaslišan kot prića (1. odstavek 247. člena ZPP).

Izvedensko delo se sestoji iz izvida in mnenja. Sodišće tudi odloči, ali naj izvedenec da svoj izvid in mnenje le ustno na obravnavi ali pa naj ju poda tudi pisno pred obravnavo. Sodišće tudi določi rok, v katerem mora izvedenec dati izvid in mnenje (1. in 2. odstavek 253. člena ZPP). Če je določenih več izvedencev, lahko dajo skupaj svoj izvid in mnenje, če se glede njiju strinjajo. Če se ne strinjajo, da vsak izvedenec izvid in mnenje posebej (254. člen ZPP). Če pride do bistvenih razlik med podatki izvedencev ali če je izvid enega ali več izvedencev nejasen, nepopoln ali sam s seboj ali z raziskanimi okolišćinami v nasprotju, te pomanjkljivosti pa se ne dajo odpraviti z novim zaslišanjem izvedencev, se dokazovanje ponovi z istimi ali z drugimi izvedenci (2. odstavek 254. člena ZPP). Če pa so nasprotja v mnenju enega ali več izvedencev oziroma če so v tem mnenju pomanjkljivosti ali če nastane utemeljen dvom o pravilnosti podanega mnenja, se zahteva mnenje drugih izvedencev (3. odstavek 254. člen ZPP). Izvedenci imajo pravico do povraćila stroškov in pravico do nagrade za svoje delo (1. odstavek 249. člena ZPP).

2.6 Ali so določena dokazna sredstva moćnejša od ostalih?

Glede ocenjevanja dokazov velja načelo proste presoje dokazov. Katera dejstva se štejejo za dokazana, odloči sodišće po svojem preprićanju na podlagi vestne in skrbne presoje vsakega dokaza posebej in vseh dokazov skupaj in na podlagi uspeha celotnega postopka (8. člen ZPP). Naš pravdni postopek torej ne pozna t. i. dokaznih pravil, ko zakonodajalec vnaprej abstraktno določi vrednost doloćenega dokaza. Izjema je le pravilo o vrednotenju javnih listin (glej toćko 2.5).

V praksi pa vendarle velja, da so npr. listinska dokazila zanesljivejši (ne pa tudi moćnejši) dokaz v razmerju do ostalih dokazov, kot npr. prićanje prić, strank.

2.7 Ali so za dokazovanje doloćenih dejstev obvezni doloćeni naćini dokazovanja?

ZPP nima doloćb o tem, da bi bili doloćeni dokazi oziroma dokazna sredstva obvezna za izkaz obstoja doloćenih dejstev.

2.8 Ali so priće dolžne prićati po zakonu?

Da. Vsakdo, kdor je povabljen za prićo, mora priti na povabilo, in če ni z zakonom drugaće doloćeno, mora tudi prićati (1. odstavek 229. člena ZPP).

2.9 V katerih primerih lahko priće zavrnejo prićanje?

Kot prića ne sme biti zaslišan, kdor bi s svojo izpovedbo prekršil dolžnost varovanja uradne ali vojaške skrivnosti, dokler ga pristojni organ ne odveže te dolžnosti (230. člen ZPP).

Izjemoma pa lahko sodišće dopusti zaslišanje priće, ki bi razkrila uradno ali vojaško skrivnost, če obstajajo pogoji, pod katerimi je v sodnem postopku dovoljeno razkriti tajne podatke (sodišće odloči na podlagi skrbne presoje interesov po spoštovanju poštenega sodnega postopka in po varstvu tajnih podatkov, pri ćemer upošteva pomen navedb in vsebine listine za postopek in lastnost ter občutljivost tajnega podatka, težo in pomen materialnih pravic, o katerih teće spor, ter ali bi razkritje tajnega podatka lahko ogrozilo delovanje organa ali nacionalno varnost).

Prića sme odreći prićanje (231. člen ZPP):

- o tistem, kar ji je stranka zaupala kot svojemu pooblašćencu;
- o tistem, ćesar se je stranka ali druga oseba spovedala njej kot verskemu spovedniku;
- o dejstvih, za katera je izvedela kot odvetnik ali zdravnik ali pri opravljanju kakšnega drugega poklica ali kakšne druge dejavnosti, če velja dolžnost, da mora ohraniti kot skrivnost tisto, kar je izvedela pri opravljanju takega poklica ali take dejavnosti.

Prav tako lahko priča odreče odgovor na posamezno vprašanje, če ima za to tehtne razloge, zlasti še, če bi s svojim odgovorom spravila v hudo sramoto, precejšnjo premoženjsko škodo ali pa v kazenski pregon sebe ali svoje krvne sorodnike v ravni vrsti do kateregakoli kolena, v stranski vrsti pa do tretjega kolena, oziroma če bi spravila v hudo sramoto, precejšnjo premoženjsko škodo ali v kazenski pregon svojega zakonca ali sorodnike po svaštvu do vštetega drugega kolena (četudi je zakonska zveza že prenehala) ali pa svojega skrbnika ali oskrbovanca, posvojitelja ali posvojenca (1. odstavek 233. člena ZPP). Na navedeno možnost sodnik pričo tudi opozori (2. odstavek 233. člena ZPP).

Priča ne sme zaradi nevarnosti pred kakšno premoženjsko škodo odreči pričanja o pravnih poslih, pri katerih je bila navzoča kot povabljen priča, o dejanjih, ki jih je glede spornega razmerja opravila kot pravni prednik ali zastopnik katere od strank, o dejstvih, ki se nanašajo na premoženjska razmerja, vezana na rodbinsko ali zakonsko zvezo oziroma drugo življenjsko skupnost, ki je po predpisih, ki urejajo zakonsko zvezo, z njo izenačena, o dejstvih, ki se nanašajo na rojstvo, sklenitev zakonske zveze ali smrt, kakor tudi tedaj, kadar mora na podlagi posebnih predpisov vložiti prijavo ali dati izjavo (234. člen ZPP). Priča tudi ne sme odreči pričanja iz razlogov varovanja poklicne skrivnosti, če je razkritje določenih dejstev potrebno zaradi javne koristi ali koristi koga drugega, če je ta korist večja kakor pa ohranitev skrivnosti (232. člen ZPP).

2.10 Ali je lahko oseba, ki zavrne pričanje, kaznovana ali prisiljena, da priča?

Da. Če priča, ki je bila v redu povabljen, ne pride in svojega izostanka ne opraviči ali če se brez dovoljenja odstrani s kraja, kjer bi morala biti zaslišana, sme sodišče odrediti, da se privede s silo na njene stroške, sme pa jo tudi denarno kaznovati (višina denarne kazni je do 1.300,00 EUR). Tako kazen sme sodišče izreči priči tudi tedaj, če pride, pa potem, ko je bila opozorjena na posledice, noče pričati ali odgovoriti na posamezna vprašanja, sodišče pa presodi, da so njeni razlogi za to neupravičeni. V zadnjem primeru sme sodišče, če priča tudi potem noče pričati, pričo zapreti, zapor pa traja vse do takrat, dokler priča ni pri volji pričati ali dokler ne postane njeno zaslišanje nepotrebno, vendar največ mesec dni (1. in 2. odstavek 241. člena ZPP).

2.11 Ali obstajajo določene osebe, od katerih ni dovoljeno pridobiti dokazov?

Priča je lahko vsaka oseba, ki je zmožna dati podatke o dejstvih, ki se dokazujejo (2. odstavek 229. člena ZPP). Sposobnost biti priča ni odvisna od poslovne sposobnosti. Priča je lahko tudi otrok, pa tudi oseba, ki je postavljena pod skrbništvo, če je seveda sposobna dati podatke o pravno relevantnih dejstvih. Vprašanje, ali je priča sposobna izpovedati, presoja sodišče v vsakem konkretnem primeru posebej.

Priča pa ne more biti stranka in ne njen zakoniti zastopnik, lahko pa je priča pooblaščenec oziroma stranski intervent.

2.12 Kakšna je vloga sodnika in strank na zaslišanju priče? Pod kakšnimi pogoji je lahko priča zaslišana prek videokonference ali z drugimi tehničnimi sredstvi?

Glede zaslišanja priče glejte odgovore zgoraj.

Izvedbo videokonference ureja 114.a člen ZPP, ki določa, da lahko ob soglasju strank sodišče strankam in njihovim pooblaščenecem dovoli, da se v času naroka nahajajo na drugem mestu in tam opravljajo procesna dejanja, če je zagotovljen zvočni in slikovni prenos iz kraja, na katerem se opravlja narok, v kraj oziroma kraje, na katerem se nahaja oziroma se nahajajo stranke in pooblaščenci. Pod enakimi pogoji se lahko izvede tudi dokaz z ogledom, listinami, z zaslišanjem strank in prič ter dokaz z izvedencem.

3 Ocenjevanje dokazov

3.1 Ali so sodišču postavljene omejitve pri izdaji sodbe, če stranka dokaza ni pridobila zakonito?

Tudi v civilnem pravdnem postopku praviloma ni dopustno uporabiti dokazov, ki so bili pridobljeni nezakonito (npr. z nedovoljenim prisluškovanjem telefonskim pogovorom), sodna praksa pa izjemoma dopušča uporabo tako pridobljenih dokazov, če za to obstajajo utemeljene okoliščine oziroma bi izvedba dokaza imela poseben pomen za izvrševanje neke ustavno varovane pravice. Pri tem poleg dejstva, da je bil nek dokaz pridobljen nezakonito, odločilno vlogo igra dejstvo, ali bi z izvedbo dokaza v pravdnem postopku ponovno prišlo do kršitve človekovih pravic.

Glede nedopustnih in neizvedljivih dokazov pa 3. odstavek 3. člena ZPP določa, da sodišče ne prizna razpolaganja strank, ki nasprotujejo prisilnim predpisom ali moralnim pravilom.

3.2 Ali moja izjava šteje kot dokaz v postopku, v katerem nastopam kot stranka?

Če je izjava vsebovana kot navedba v tožbi ali kakšni vlogi, se ne bo štela kot dokaz, temveč bo imela značaj dejanske trditve stranke, za katero bo stranka morala predložiti še ustrezen dokaz. V primeru, da gre za izjavo, ki je vsebovana v kakšni listini in je predložena v dokaz strankinih trditev, pa bo imela taka izjava značaj listine.

Izjava stranke, ki jo je slednja podala med svojim zaslišanjem, je prav tako dokaz, saj ZPP pozna tudi dokazno sredstvo zaslišanja strank (257. člen ZPP).

4 Ali je ta država članica v skladu s členom 2(1) uredbe o pridobivanju dokazov določila druge organe, ki so pristojni za pridobivanje dokazov za namene sodnih postopkov v civilnih ali gospodarskih zadevah v skladu z uredbo? Če je odgovor pritrdilen, v katerih postopkih so za-devni organi pristojni za pridobivanje dokazov? Ali lahko le zaprosijo za pridobivanje dokazov ali tudi pomagajo pri pridobivanju dokazov na podlagi zaprosila druge države članice? Glej tudi uradno obvestilo v skladu s členom 2(1) uredbe o pridobivanju dokazov

4.1 Sorodne povezave

<http://www.pisrs.si/Pis.web/>

<https://www.uradni-list.si/>

<http://www.dz-rs.si/wps/portal/Home/deloDZ/zakonodaja/preciscenaBesedilaZakonov>

<http://www.sodisce.si/>

■ Zadnja posodobitev: 27/05/2026

Strani v jezikih držav članic pripravljajo posamezne kontaktne točke pri Evropski pravosodni mreži, njihov prevod pa zagotavlja prevajalska služba Evropske komisije. Prevodi zato morda še ne vsebujejo kasnejših sprememb izvirnika, ki so jih vnesli nacionalni organi. Evropska pravosodna mreža v civilnih in gospodarskih zadevah ter Evropska komisija ne prevzemata nobene odgovornosti v zvezi z informacijami in podatki v tem dokumentu. Za pravila o avtorskih pravicah države članice, ki je odgovorna za to stran, glejte pravno obvestilo.